

Георги Райчевъ

Коледна нощъ

Една есенна вечеръ, легналъ дома на пода, азъ играехъ съ две малки котенца, сжщо палави като мене. Мама бѣше подвила колѣна на пода и предѣше, а баща ми, седналъ до нея на трикрако столче, кърпѣше нѣкакъвъ старъ хамутъ. Тѣ говорѣха за нѣщо. Отначало разговаряха тихо. Говорѣше повече майка ми. Виждаше се, че убеждаваше за нѣщо татка, а той само махаше ржка и отвърщаше кжсо и сърдито. По едно време мама повиши гласъ, и азъ чухъ ясно, какъ извика на татка:

— Ти не познавашъ Галевски Стояна... Знаешъ ли, че той се заканвалъ налѣво и надѣсно, че ще открадне наша Величка!

Баща ми скочи, изгледа сърдито мама, помѣлча и викна:

— Така ли било то! Само да посмѣ! Главата му ще строша... И на него и на нея! Запомнете ми думитѣ!

Татко се обърна, дръпна вратата и помѣкна навнѣхъ хамута, а мама избърсва на два пжти насълзенитѣ си очи и подкара пакъ вретеното. Бѣхме сами двамата.